

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ευνοούμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχήν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἐπιησεία καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικῶς

Ἐξωτερικῶς

Ἐτήσια δρ. 8.— Ἐτήσια φρ. χρ. 10.—
Ἐξάμηνος 4,50 Ἐξάμηνος 5,50
Τριμήνος 2,50 Τριμήνος 3.—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐπίστατου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Ἑξακτοῶν Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15.
Φύλλα προσηγορευμένων ἑτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκαστὸν λοιπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐφραϊμίδου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαίου

Περίοδος Β'. — Τόμος 24ος

Ἐν Ἀθήναις, 29 Ἰουλίου 1917

Ἔτος 39ον. — Ἀριθ. 35

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ ἸΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

Μία μέρα—ἦταν ἡ 26 Ὀκτωβρίου,— ὁ Χάρμπερτ εἶπε εἰς τὸν σύντροφόν του:

— Δὲν σὰς φαίνεται παράξενο, κύριε Σπίλεττ, ποῦ δὲν εἶδαμι ἀκόμη κανένα

ἄνθρωπον ἀπὸ τὸ Γραντίνιο

Παλάτι; Ἄν πραγματικῶς

ἔπασαν εἰς αὐτὸ τὸ νησί τί-

ποτε ναυαγοί, δὲν θὰ τοὺς

βλέπαμε τόσον καιρὸ;

— Παράξενο, ἀποκρίθηκα

ὁ ρεπόρτερ, ἂν εἶν' ἐδῶ ἀ-

κόμη· ἀλλὰ ὄχι τόσο παρά-

ξενο, ἂν δὲν εἶνε πιά.

— Λέτε νὰ ἔφυγαν ἀπὸ

τὸ νησί;

— Αὐτὸ μοῦ φαίνεται τὸ

πιθανώτερον· γιατί ἂν ἦσαν

ἀκόμη ἐδῶ, κάποιο περιστα-

τικὸ, κάποιο σύμπτωμα θὰ

ἐπρόβλεπε ἐπιτελοῦς τὴν πα-

ρουσία τους.

— Ἄν πραγματικῶς ὅμως

μῆδυσαν νὰ ξαναφύγουν, τότε

δὲν θὰ ἦσαν ναυαγοί...

— Πολὺ σωστὴ ἡ παρα-

τήρησίς σου, ἀγαπητέ μου

Χάρμπερτ. Ὅχι δὲν θὰ ἦσαν

ναυαγοί· τὸ πολὺ ἀπολύτως

ἦσαν ναυαγοὶ προσωρινοί,

καθὼς λένε... Νὰ τοὺς ἐ-

ριξε δηλαδή στὸ νησί ἡ τρι-

κυμία, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἔσπασε

τὸ πλοῖόν τους, καὶ νὰ μπό-

ρασαν ἔτσι νὰ φύγουν ὅταν

ἔγεινε γαλήνη.

— Ἴσως. Παρατήρησατε

ὅμως, ὅτι ὁ κύριος Σμιθ

μᾶλλον παρὰ εὐχε-

ται τὴν παρουσία ἀνθρώπων

ἐν τῇ νήσῳ Λίγκολν;

— Ἀλήθεια. Κατὰ τὴν

ἰδέαν του, μόνο Μικαλαίσι μπο-

ροῦν νὰ συλλάβουν ἐδῶ πέρα καὶ φαίνεται, ὅτι οἱ κύριοι αὐτοὶ εἶνε πατρικὰ υποκείμενοι, ποῦ πρέπει κανεὶς νὰ τάποφύγη...

— Δὲν εἶνε ἀπίθανον, κύριε Σπίλεττ, νὰνακαλύψωμε καμμιά μέρα τὰ ἴχνη τῆς ἀποβάσεώς τους καὶ νὰ βεβαιωθῶμε πιά γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Τί λέτε;

— Δὲν λέγω ὄχι, παιδί μου. Μπορεῖ νὰ βροῦμε καμμιά κατασκήνωσι ἐρημῆ, καμμιά φωτιὰ σβυσμένη, καὶ εἰς αὐτὸ θὰ προ-

σέσωμε ὅταν θὰ καμώμε τὴν προσεχὴ ἐξερεύνησι.

Τὴν ἡμέραν ποῦ μελοῦσαν ἔτσι οἱ δύο κυνηγοί, ἦταν εἰς ἓνα μέρος τοῦ δάσους κοντὰ εἰς τὴν Εὐχαριστία, ἀξιοσημείωτο γιὰ τὰ θαυμάσια δένδρα του. Ἀνάμεσα στ' ἄλλα, ὑψιόνοντο διακόσια σχεδὸν ἀπὸ τὸ ἔδαφος, μερικὰ ἀπὸ τὰ μεγαλοπρεπέστατα ἐκεῖνα κωνοφόρα, ποῦ οἱ Ἰθαγενεῖς τῆς Νέας Ζηλανδίας τὰ ὀνομάζουν καουρί.

— Μία ἰδέα, κύριε Σπίλεττ, εἶπε ἀξαφνὰ ὁ Χάρμπερτ. Ἄν ἀνεβῶσθην κορυφῇ κανενὸς ἀπ' αὐτὰ τὰ καουρί, δὲν θὰ μπόρῃσω νὰ κυττάξω τὴν περιοχὴν εἰς ἀρκετὰ μεγάλη ἀκτίνα;

— Καλὴ ἡ ἰδέα σου, ἀποκρίθηκα ὁ δημοσιογράφος· μὴ θὰ τὸ καταφέρῃς νὰ σκαρφαλώσῃς ὡς ἐκεῖ πάνω; Αὐτὰ τὰ δένδρα εἶνε γίγαντες!

— Ὅχι προσπαθῶ!

Καὶ ὁ μικρὸς, εὐκίνητος καὶ ἐπιδέξιος, ὤρμησε στοὺς πρώτους κλώνους, ποῦ ἡ διὰτάξι τους ἔκανε ἀρκετὰ εὐκόλῃ τὴν ἀνάβασιν, γιατί ἐσχημάτιζαν σὰ μιά σκάλα μὲ διασταυρούμενα σκαλοπάτια. Σε λίγα λεπτά εἶχε φθάσῃ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ καουρί, ποῦ ἔδειξε σὺν πόργος μέσα εἰς τὴν ἀπέραντη ἐκείνη πράσινη πεδιάδα, ποῦ τὴν ἀποτελοῦσαν τὰ κλαδιά καὶ τὰ φυλλώματα τοῦ δάσους.

Ἀπὸ τὴ σκοτία ἐκείνη, τὸ βλέμμα μπόρῃσε νὰ πλωθῇ εἰς ὅλο τὸ μεσημβρινὸ μέρος τοῦ νησιῦ, ἀπὸ τὸ Ἀιτηονόγι εἰς τὴν Σελόρ. Στὰ δυτικὰ ὑψιόνοντο ὁ Φραγκλίνοσ, ποῦ ἐσκίαζε ἐν ἀρκετὰ μεγάλο μέρος τοῦ ὀριζήοντος.

Ἡ ἀκτὴ, ποῦ ἔδλεπε ἀπὸ καὶ πάνω ὁ Χάρμπερτ, ἦταν ἐκείνη ἀκριβῶς ἡ ἀγνωστὴ

— Ὁ ἐγκαθηθεὶς μας Πέγκροφ θὰ κορῆ πολὺ ἴσ. (Σελ. 278, στ. 6.)

ή ανεξερεύνητη ακόμα, όπου μπορούσε να είχαν βγῆ οι ύποπτοι ξένοι. Ο μικρός παρατηρούσε με μεγάλη προσοχή. Άλλά δεν έβλεπε τίποτα. Κανένα πνί στη θάλασσα, ούτε μακριά στον ορίζοντα, ούτε κοντά στην ακτή. Οπωσδήποτε, επειδή τα δένδρα εκάπεζαν πολλά μέρη της ακρογιαλιάς, μπορούσε να υποταῆ, ότι κανένα πλοίαριο, και μάλιστα χωρίς κατάρτι, ήταν τραβηγμένο στην ξηρα ή δαμένο κάπου εκεί, ώστε να μη φαίνεται από την κορυφή του δένδρου.

Και στα δάση του Φαρ - Ούεστ τίποτα ύποπτο δεν έβλεπε ο Χάρμπερτ. Ο άπεραντος εκείνος θάλας, που έπιανε πολλές χιλιάδες τετραγωνικά μίλλια, δεν παρουσίαζε καμμία γυμνή πλατεία, κανένα άδενδρο μέρος. Δύσκολο ήταν ακόμα να παρακολουθήσει κανείς και τον δρόμο της Εύχαριστίας, για να ιδῆ από ποιο μέρος του βουνού επήγαζε το ποτάμι. Ίσως και άλλα κ ρ ή κ (ποταμάκια) έτρεχαν κάτω από τα δένδρα του Φαρ-Ούεστ, κρυμμένα στην πυκνή, την αδιαπέραστη πρασινάδα.

Κατασκήνωσις λοιπόν, καταυλισμός δεν φαινότο πουθενά. Άλλ' ούτε επρόδιδε φωτιά κ' έπομένως παρουσία ανθρώπου. Η άτμόσφαιρα έλαμπε καθαρώτατη, στον ορίζοντα διόλου σύννεφα' ώστε αν ήταν, κι' ο ελάχιστος καπνός θα διεκρίνετο.

Μία στιγμή, ο Χάρμπερτ έννοισε, ότι βλέπει κάτι σαν σύννεφο καπνού ελαφρότατο, νάνεβαίνη εκεί προς τα δυτικά. Άλλά ύστερα έβαλε όλη του την προσοχή κ' είδε πως είχε χελασθῆ.

— Τίποτα! έφώναξε στον Σπίλεττ.
Σε λίγο κατέβηκε από το κ α ο ρ ι κ' οι δυο κυνηγοί γύρισαν στο Γρανίτινο Παλάτι. Έκει, ο Κύρος Σμιθ άκουσε την διήγησι του Χάρμπερτ, έκούνησε το κεφάλι του και δεν είπε λέξι. Η ιδέα του ήταν βέβαια, ότι δεν μπορούσε να λυθῆ το ζήτημα, αν δεν εγίνετο τελεία εξερεύνησις του νησιού.

Μετα δυο ημέρες, την 28 Οκτωβρίου, άλλο ανεξήγητο φαινόμενο παρουσιάσθηκε στους άποίκους.

Έκει που γύριζαν στην άμμουδιά, δυο μίλλια από το Γρανίτινο Παλάτι, ο Χάρμπερτ κι' ο Νάβ εϋτύχησαν να συλλάθουν μια μεγάλη κ' ώρατα χελώνα, που το καυλί της έκανε κάτι θαιμάσια πρασινωπά νερά. Πρώτος ο Χάρμπερτ την είδε, ενώ προσπαθούσε, ανάμεσ' από τα βραχάκια, να φθάση στη θάλασσα.

— Νάβ! έφώναζε' βοήθεια, Νάβ!

Ο Νάβ έτρεξε κοντά του.

— Τί ώμορφη χελώνα! είπε' μά πως να την πιάσωμε;

— Εύκολώτατα, άποκρίθηκε ο Χάρμπερτ. Θα την αναποδογυρίσωμε και δεν θα μπορῆ πιά να φύγη. Πιάσε το μπαστούνι σου και κάνε, ε,τι κάνω κ' εγώ.

Η χελώνα κατάλαβε τον κίνδυνο κι' εχώθηκε όλη μέσα στο καυλί της. Δεν έ-

φαίνεται πιά ούτε κεφάλι της, ούτε πόδια, κ' έστέκετο ακίνητη σαν μια πέτρα.

Ο Χάρμπερτ κι' ο Νάβ έχυσαν τότε τα μπαστούνια τους κάτω από το στέγνο του έρπετου και με μια ένωμένη προσπάθεια, κατάφεραν, χωρίς πολυ κόπο, να την ανατρέψουν.

— Δαμπρά! έφώναξε ο Νάβ' ο αγαπητός μας Πέγκροφ θα χαρῆ πολύ!

Άλήθεια, ο Πέγκροφ δεν μπορούσε να μη χαρῆ, γιατί το κρέας αυτών των χελωνών είνε νοστιμώτατο. Κ' εκείνη που είχαν πιάση, είχε μάκρος τρία πόδια και θα εζύγιζε τουλάχιστο τετρακόσιες λίτρες. Καθώς ήταν ξεπλωμένη με τη ράχη, δεν εδειχνε από το σώμα της παρά το κεφάλι, μικρό σχετικώς και πλακωτό πολύ.

— Και τί θα την κάνουμε τώρα; ρώτησε ο Νάβ' δεν μπορούμε να τη σύρουμε ως το Γρανίτινο Παλάτι.

— Άς την άρτίσουμε εδώ, άρου δεν μπορεί να κωνηθῆ, και πάμε να φέρουμε το καρρότσι.

— Όρατα!

Οπωσδήποτε, για νανε πιά σίγουροι ότι η χελώνα δεν θα τους έφαιγε, της έδωσαν στο στέγνο και μερικῆς πέτρες βαρειές.

Ύστερα, οι δυο κυνηγοί γύρισαν στο Γρανίτινο Παλάτι, όλο κι' από την άμμουδιά, που τώρα με την άμψώτιδα ήταν ξεσκεπασμένη πλατεία. Ο Χάρμπερτ, για να κάμη έμπληξι' στον Πέγκροφ, δεν του είπε τίποτα για το εύρημα. Άλλά όταν, ύστερ' από δυο ώρες, ξαναγύρισαν με το καρροτσάκι να την πάρουν, η χελώνα δεν ήταν πια στο μέρος όπου την είχαν άρτίση!

Οι δυο κυνηγοί πρώτα με άπορία κ' έπειτα κύτταξαν γύρω τους... Δεν έβρισκαν λάθος βέβαια. Σ' εκείνο το μέρος είχαν πιάση την χελώνα. Ο Χάρμπερτ μάλιστα εγνώρισε και της πέτρες, που είχε μεταχειρισθῆ για να την πλακώση αναποδογυρισμένη.

— Περιέργο πράμμα! έφώναξε ο Νάβ' μπορούν λοιπόν να γυρίζουν μονάχες τους αυτές η χελώνες;

— Έτσι φαίνεται, φιδύρισε ο Χάρμπερτ, που δεν μπορούσε να καταλάβη τίποτα κ' εζακολουθούσε να κυττάξη γύρω με άπορία.

— Όποτε ο καιμένος ο Πέγκροφ δεν θα χαρῆ!

— Όχι μόνο δεν θα χαρῆ ο Πέγκροφ, αλλά θάνησυχῆση κι' ο κ. Σμιθ και θα σπάζη το κεφάλι του, για να εζηγήση αυτή την εξαφάνισι!

— Τότε ες μη τῷ πούμε τίποτα, ε-πρότεινε ο Νάβ.

— Όχι! άπεναντίας πρέπει να τῷ το πούμε! άποκρίθηκε ο Χάρμπερτ.

Και με το καρροτσάκι, που το κουβάλησαν άδικα, ξαναγύρισαν κ' οι δυο στο Γρανίτινο Παλάτι.

Μόλις εφθασαν στο εργαστήρι, στο πρόχειρο εκείνο, όπου ο μηχανικός κι' ο ναύ-

της κατασκεύαζαν την πιρόγα, ο Χάρμπερτ τους διηγῆθηκε όλα τα συμβάντα.

— Άχ τους ατζαμῆδες! έφώναξε ο Πέγκροφ. Άφίσατε να σῶς φύγουν πενήντα τουλάχιστο χελωνόσουρες!

— Μα τί φταίμε μεις, είπε ο Νάβ, αν η χελώνα κατάφερε να γυρίση στα πόδια της και να τῷ σκάση;

— Τότε δεν θα την αναποδογυρίσατε καλά, άποκρίθηκε ο ναύτης.

— Τί λές εκεί! έφώναξε ο Χάρμπερτ. Άρου μάλιστα τη στερεώσαμε και με πέτρες. Νά, κάτι πετράρες τόσες!..

— Όποτε εγείνε θαύμα!

— Ένόμιζα, κύριε Σμιθ, υπέλαβε ο Χάρμπερτ, ότι η χελώνες, και μάλιστα η μεγάλες, εμα αναποδογυρισθουν μια φορά με τη ράχη, είνε άδύνατο να ξαναπατήσουν με τα πόδια...

— Κ' έτσι είνε, παιδί μου, άποκρίθηκε ο Κύρος Σμιθ.

— Τότε λοιπόν πῶς εγείνε αυτό;

— Σε τί άπόστασι από τη θάλασσα την είχατε άρτίση; ρώτησε ο μηχανικός, που είχε διακόψη την εργασία του κ' εσυλλογίζετο.

— Δεκαπέντε πόδια το λιγώτερο, είπε ο Χάρμπερτ.

— Κ' εκείνη την ώρα η θάλασσα ήταν τραβηγμένη;

— Μάλιστα, κύριε Σμιθ.

— Τότε λοιπόν εζηγήταται. Έκείνο που δεν μπορούσε να κάμη η χελώνα στον άμμο, το έκαμε στο νερό. Άμα δηλαδή ανέθηκε η θάλασσα και τη σκέπασε, μπόρεσε να γυρίση και να φύγη.

— Τί ατζαμῆδες που είμαστε! φώναξε ο Νάβ.

— Μ' αυτό έλαβα την τιμή προτήτερα να σῶς πῶ κ' εγώ! άποκρίθηκε ο Πέγκροφ.

Έτσι ο Κύρος Σμιθ έδωσε μια εζήγησι, που φάνηκε στους άλλους πιθανή. Έπειθε όμως κι' αυτόν τον ίδιο;

Είνε ζήτημα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.
Πρώτη δοκιμή της πιρόγας. — Δείψαμο ναυγίου στην ακρογιαλιά. — Ένα μισθίο γιμάτο χόσημα πράγματα. — Έργαλεία, θύγανα, όπλα, ρούχα, σιαβή, βιβλία. — Ο πλειπέι του Πέγκροφ. — Ένα έδαγγέλιο.

Στης 29 Οκτωβρίου, η πιρόγα ήταν έτοιμη. Ο Πέγκροφ είχε κρατήση την ύπόσχεσι του. Δεν εχρειάσθη περισσώτερες από πέντε μέρες, για να σκαρώση το άδαθο εκείνο πλοίαριο του ποταμού, από φλοδδα δένδρου κι' από εύλύμια κλαδιά. Είχε μάκρος δώδεκα πόδια, δεν εζύγιζε περισσώτερο από διακόσιες λίτρες, αλλά δεν του έλειπε τίποτα: πάρος στην κρήμη και στην πύρα, άλλος στη μέση για να κρατή την άποστασι, σκαρμει για τα κουτιά, ένα τιμονάκι. Όσο για την καθέλκυσι, εγείνε εύκολώτατα. Κουβάλησαν την πιρόγα

και την άρισαν στην άμμουδιά, απέξω από το Γρανίτινο Παλάτι. Κ' ύστερα που με την παλίσροικι ανέθηκε η θάλασσα, την έπῆρε. Άμέσως ο Πέγκροφ επήδησε μέσα κ' εδοκίμασε το τιμόνι. Έκανε τη δουλειά του στην άντέλεια.

— Ούρρα! έφώναξε ο ναύτης θριαμβευτικά. Μ' αυτό, μάτια μου, μπορούμε να κάμωμε το γύρο...

— Του κότμου; ρώτησε ο Γεβέν Σπίλεττ.

— Όχι' του νησιού. Λίγα χαλίικα για σαβούρα, ένα κατάρτι μικροτά, ένα κανάκι, που θα μάς κάμη άργότερα ο κ. Σμιθ, και δρόμο! Έ, που είσθε;... Κύριε μηχανική, κύριε ρεπόρτερ Χάρμπερτ, Νάβ!..

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΜΕΤΑ ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ

Άγαπητοί μου,
Σ υποθέσωμε για μια στιγμή, — εζακολουθαῖ το κήρυγμα της γλωσσικής ελευθερίας, — ότι είνε ανάγκη να καθαρισθῆ η γλώσσα μας από τα «ήχη της δουλείας» ες υποθέσωμε ακόμα ότι είνε ανάγκη να μιλούμε και να γράφουμε σαν τους άρχαίους Έλληνας. Μεγαλύτερη όμως, επικρατικώτερη άπ' όλες αυτές, είνε η ανάγκη να μεταχειριζόμαστε μια γλώσσα, που να την έννοη και να τη μαθαίνη εύκολα ο λαός. Η γλώσσες δεν γυρίζουν πίσω, πάνε όλο μπροστά. Κανένα έθνος δεν μπορεί να διαλέξη τη γλώσσα που θέλει' όλα είνε αναγκασμένα να περιτορισθουν στη γλώσσα που έχουν. Καλή-κακή, αυτή είνε. Καμμία γλώσσα δεν ανασταίνεται, με κανένα τρόπο, για να ξετοπιση μια ζωντανή. Άς καλλιεργήσωμε λοιπόν κ' εμεις την γλώσσα που μιλούμε, τη γλώσσα που βυζαίνουμε με το γάλα της μάννας μας. Αυτή είνε η εθνική μας γλώσσα. Κι' αυτή, αν θέλετε, σαν κόρη της άρχαίας, μαρτυρεῖ ότι καταγόμαστε από τους Έλληνους. Γιατί τη γλώσσα του Ξενοφάντος τη μαθαίνουμε από τα βιβλία, ενώ την άλλη τη μαθαίνουμε από τη ζαή. Άς την αγχαλιάσωμε. Είνε ο μόνος τρόπος για ναποκτήσωμε μια γλώσσα κοινή, μια γλώσσα κ ρ ή σ ι μ η.

Και δίνοντας πρώτοι το παράδειγμα, οι τρεις ποιηται άφισαν όλωσδιόλου την άρχαία, την καθαρεύουσα, κι' άρχισαν να γράφουν, πεζά και ποιήματα, στη ζωντανή γλώσσα του λαού. Έννοείται ότι οι δασκάλοι τους ρίχτηκαν. «Καταστρέφετε τη γλώσσα!» τους φώναζαν.

Όλας όμως έννοισε τα ποιήματά τους, τα μαθινε απέξω, τα τραγουδούσε. Κι' άλλοι ποιηται, ζηλεύοντες αυτή τη δημοτικότητα, άρχισαν να τους μιμούνται. Σιγά-σιγά, μόνο με το καρποφόρο κήρυγμα των τριών ποιητών, η δημοτική στην ποιήσι άρχισε να επικρατῆ. Του κάκου το Πανεπιστήμιο έκανε ποιητικούς διαγωνισμούς στην καθαρεύουσα. Ηλθε καιρός, που κανένας πιά ποιητης δεν μεταχειρίζονταν αυτή τη γλώσσα. Αυτό το Πανεπιστήμιο αναγκάσθηκε να δέχεται στους διαγωνισμούς του και έργα γραμμένα στη δημοτική. Οι ίδιοι οι καθήγηται της Φιλολογίας, ο ίδιος ο Γεώργιος Μιστριώτης, ο κατόπι διώκτης, σαν εισηγηται ποιητικῶν διαγωνισμών, εκήρυτταν ότι η δημοτική γλώσσα είνε η μόνη κατάλληλη για τη λυρική ποιήσι. Λίγο άργότερα, ο Γεώργιος Χατζηδάκις, ο σοφός καθήγητης της Γλωσσολογίας, έγραφε, ότι θα ήταν «εθνική συμφορά» η επιστροφή, — η άδύνατη άλλως τε, — στη γλώσσα του Ξενοφάντος.

Ρενικά, η καθαρεύουσα εθεωρεῖτο καλή μόνο για την πεζογραφία. Τότε βγήκε ο Ψυχάρης. Το πολύκροτο «Ταξίδι» του φάνηκε το 1886. Ήταν το ίδιο το κήρυγμα των τριών εθνικῶν ποιητών, με τη διαφορὰ που ο Ψυχάρης, σαν γλωσσολόγος, επιστήμων, μιλούσε μ' όλο το κῆρος της γλωσσικής επιστήμης κ' εβεβαίωνε έτσι ότι εκείνα που είχαν ο πρώτοι υπέραμους της δημοτικής, ήταν αλήθειες επιστημονικές. Με την εμφάνισι του Ψυχάρη, το γλωσσικό ζήτημα έλαβε καινούργια εθνητικῆ και μίπηκε σε καινούργια φάσι. Όχι πιά μόνο στην ποιήσι η ζωντανή γλώσσα, αλλά και στην πεζογραφία. Μια γλώσσα για όλα. Άρχισαν λοιπόν να γίνονται δοκιμές 'ς όλα τα είδη του λόγου: Διηγῆματα, μυθιστορήματα, θεατρικά έργα, κοιτικῆς, πολιτικῆς, χρονογραφήματα, πολιτικά άρθρα, ρητορικοί λόγοι, επιστημονικά βιβλία, φιλοσοφικά, άπ' όλα, γράφονταν στη δημοτική. Κι' ο Ψυχάρης έδινε 'ς όλα το παράδειγμα. Συγχρόνως η γλώσσα άρχισε να μελετάται επιστημονικώτερα, να διατυπώνονται οι κανόνες της, να προσδιορίζεται η ορθογραφία της.

Έννοείται, ότι οι δασκάλοι, με τον Μιστριώτη επί κεφαλῆς, πῆραν πάλι φωτιά. Ρίχτηκαν του Ψυχάρη και των νέων δημοτικιστῶν πολύ περισσώτερο από όσο είχαν ριχθῆ, πρὸ πενήντα χρόνων, του Σολωμού, του Βηλαρά και του Χρηστοπούλου. Άλλά δεν έκαμαν πάλι τίποτα, γιατί το κήρυγμα είχε μέσα του την αλήθεια. Κ' ενῶ, μετά το Σολωμό, η δημοτική κατέκτησε τους ποιητάς, μετά τον Ψυχάρη κατέκτησε και τους πεζογράφους. Έγείνε πιά η επίσημη φιλολογική γλώσσα. Σήμερα, τριάντα μόλις

χρόνια μετά την εμφάνισι του «Ταξιδίου», τίποτα φιλολογικό δεν γράφεται «στην καθαρεύουσα. Και τα χρονογραφήματα ακόμα, και τάρθρα των εφημερίδων, όταν δεν είνε κι' αυτά στη ζωντανή, είνε σε μια γλώσσα απλή, μικτη, έντελως ελεύθερη, χωρίς σχολαστικισμούς, με φανερή τάσι εχί προς τη γλώσσα του Ξενοφάντος, όπως άλλοτε, αλλά προς τη γλώσσα του λαού.

Αύθηκε λοιπόν το γλωσσικό ζήτημα με την εμφάνισι του Ψυχάρη και τους άγώνες που άκολουθήσαν;

Μπορούμε να το θεωρήσωμε λυμένο. Γλώσσα που εγείνε πιά φιλολογική, δεν μπορεί να μη γίνη, με τον καιρό, και δημοσιογραφική, και επιστημονική, και δικανική, και κοινοβουλευτική, και σχολική, και τέλος πάντων επίσημη γλώσσα του Κράτους. Άλλά το ζήτημα δεν λύθηκε ακόμα, εχί. Η καθαρεύουσα άντέχει. Όστε είνε εύκολο να ξετοπισθῆ όλος διόλου μια γλώσσα, καλή η κακή, που τη μεταχειρίζεται το έθνος παρκπάνω από εκατό χρόνια και που είνε η μόνη που μαθαίνουμε παιδιά στο σχολείο. Τώρα λένε, — γιατί κι' αυτό δεν είνε ακόμα, — ότι η δημοτική θα εισαχθῆ στο Δημοτικό. Φυσικά, αν γίνη αυτό, πιά εύκολα και πιά γρήγορα θα επικρατήση παντού. Άλλά πάλι θαρήγη. Πρέπει ίσως να περάση κ' η τελευταία γενεά που άνατράφηκε με την καθαρεύουσα. Έπειτα, από την πίεσι της κοινῆς γνώμης, τελευταία μίπηκε στο Σύνταγμα ένα άρθρο που καθιερώνει την καθαρεύουσα για επίσημη εθνική γλώσσα κι' απαγορεύει τη μεταφρασσι του Εδαγγελίου στη δημοτική. Θα χρειάζονταν λοιπόν καινούργια Έθνοσυνέλευσις να σδύση αυτό το τυραννικό άρθρο, που αναγκάζει στην άποκλειστική χρῆσι της καθαρεύουσας όλους τους δημόσιους λειτουργούς, από τον Πρωθυπουργό ες το δημοδιδάσκαλο.

Συμπέρασμα: Το ζήτημα είνε λυμένο στη φιλολογία — άδιάφορο αν δεν λύθη καν ακόμα κ' εκεί μερικά συναφή ζητηματάκια, — αλλά πουθενά άλλο. Και για να λυθῆ παντού, θα περάση καιρός. Έν τῷ μεταξύ η δημοτική θα καλλιεργηται, θα μορφώνεται θα προσδεύη και θα κατακτῆ. Όλοένα περισσώτεροι θα την αγαπούν και θα την προτιμοούν. Αυτό μάς λέγει η πνευματική κίνησι των τελευταίων τριάντα χρόνων. Ο «Νουμάς», το κυριώτερο δημοσιογραφικό όργανο των δημοτικιστῶν, έγραφε στο ύστερό του φύλλο αυτή την αλήθεια: «Όταν πρωτεβγήκε ο «Νουμάς», το 1903, θεωρήθηκε παραφροσύνη φιλολογικό περιοδικό στη δημοτική. Σήμερα θα εθεωρεῖτο παραφροσύνη φιλολογικό περιοδικό στην καθαρεύουσα.

Σῶς ἀσπάζομαι

ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ

[Μυθιστόρημα υπό MARIE GIRARDET]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια)

«Αγαπητέ μου φίλε. Με μεγάλη μου λύπη έμαθα, ότι η εργασία σου εδεν πάνε καλά. Αφού είν' έτσι, εκάμες πρόνοιμα να μην εκμεινής και να εκλείδης τὸ μαγαζί. Μ' έρωτας αν εκξεύρω καμμιά θέσι για σένα. Πήγαίνε να εύρης εκ μέρους μου τὸν φίλον μου Καντέν. Είμαι βέβαιος ότι θα σου εφανή χρήσιμος. Γράφε μου τὸ αποτέλεσμα. Σὰς σάγγω τὸ χέρι σου. Δι- κός σου πάντα, Τζάκ.»

«Αλλοίμονο! Τίποτα δεν έμαθε ο Πετράκης απ' αυτό τὸ γράμμα. Ποίος ήταν αυτός ο μυστηριώδης Τζάκ; «Αν έφρόνιζε τουλάχιστο να σημειώση στο τέλος τὴ διεύθυνσί του... «Αμ' εκείνος ο κύριος Καντέν; Πού να κατοικοῦσε;.. Ουτε αυτού η διεύθυνσις υπήρχε. Τίποτα! καμμιά πληροφορία, καμμιά ένδειξις!..

«Απελπισμένος, ο μικρός γύρισε στην προκυμαία.

«Απὸ τὴ φορηγίδα τοῦ Φουσάρ ξεφόρτωναν τὰ σακκιά με και μιά λευκή έμίχλη τὴ σκέπαζε ὄλη. Πατέρας και γιός είδαν τὸν Πετράκη συγχρόνως κ' εκατάλαβαν ἀπὸ τὰ μούτρα του ότι δεν είχε κάμη τίποτα.

«Λοιπόν; τὸν ρώτησε ο Φουσάρ.

«Ο πατέρας μου εκλεσε τὸ μαγαζί του και δυστυχώς κανένας δεν ήξερε να μου πῆ πού κάθεται! Αὐτός είνε!

«Αμὴ τώρα; εκαμε ο Φουσάρ, σταυρώνων τὰ χέρια το.

«Ο Πετράκης σήκωσε ψηλά τὰ δικά του κι' αποκρίθηκε:

«Κ' εγὼ δεν ξέρω τί θα κάμω τώρα, κύριε Φουσάρ!

«Γύρισε στη Χάβρη μαζί μες.

«Α, ὄχι! ὄχι!.. Να γυρίτω στο σπίτι του κυρίου Ανριέ; Ποιέ... δεν μπορῶ... Αδύνατο! Έπειτα θέλω να ψάξω ακόμη, για να βρῶ τὸν πατέρα μου.

«Κι' έντωμεταξύ πῶς θα ζήσης;

«Θά εργασθῶ.

«Θά εργασθῆς... ένας λόγος είνε. Μά τί εργασία θά κάμης; Είνε εύκολο, νομίζεις, να βρῆς εργασία;..

«Γιατί ὄχι;.. Και να, πρῶτα-πρῶτα, θά σὰς βοηθήσω στο ξεφόρτωμα.

Μου επιτρέχετε να κουβαλήσω σακκιά; — «Ελα!

«Ο μικρός Πετράκης άρχισε άμέσως να κουβαλή σακκιά. Κ' εκανε τὸση εργασία, ὅση σχεδόν και οί μεγάλοι.

«Νά ένα παιδί που δεν φοβῶται τὴ δουλειά! εἶπεν ένας εργολάβος, που τὸν εκύτταζε κάμπωση ὄρα.

«Ο Φουσάρ τὸν άκουσε και τοῦ αποκρίθηκε:

«Καλά λές, δεν εἶδα ποτέ μου τόσο εργατικό παιδί. Αὐποῦμαι μόνο που δεν μπορῶ να τὴ πάρω μαζί μου στη Χάβρη. Θέλει να μείνη στο Παρίσι. Γι' αυτό θα μούκανες μεγάλη χάρι να τὸν εκπαίρνες στην τσούρμα σου.

«Μπράβο, εκαμε ο λουστρόμος, γιατί ὄχι; Πῶς ονομάζεται;

«Πέτρος Μπερώ.

«Μπερώ εἶπες;.. Γνωρίζω εγὼ ένα Μπερώ. Είνε ένας αρχαιοπαλιός,

που ερχεται καμμιά φορά, τὴν Κυριακή, ἀπὸ τὸδ και φαρεύει. Πολὺ καλὸς κύριος...

«Ο Πετράκης είχε πλησίαση και άκουσε τὰ τελευταία λόγια.

«Εξαφνα, ο εργολάβος εφώναζε:

«Κοί να τος ἴσα-ἴσα!.. Τί σύμπτωσις! Ο κύριος Μπερώ!

«Πού; πού είνε;.. ρώτησε με αγωνία ο Πετράκης.

«Νά, παιδί μου... στο κατάστρωμα τοῦ παριζιάνικου βαποριου που ερχεται... εκεί, στην άριστερή ὄχθη...

«Ναί, ἀλήθεια!

«Ο Πετράκης εκύτταζε πρὸς τὸ μέρος, που τοῦ εδειχνε ο εργολάβος κ' εἶδε πραγματικῶς τὴν αγαπημένη, τὴν πολυπόθητη σιλουέιτα τοῦ πατέρα του.

«Αὐτός είνε! εφώναζε.

«Αλλά πῶς να τὸν φθάση;

«Θά σταθῆ-εδῶ κοντὰ τὸ βαπόρι; ρώτησε, έτοιμος να πάρη δρόμο.

«Ναί, βέβαια... τὸ μέρος που στέκεται, δεν είνε πολὺ μακρῶ... ἀλλὰ στην ἄλλη ὄχθη.

«Και καθὼς ξεκινῶσας ο Πετράκης ο εργολάβος εφρόσθεσε:

«Δεν πιστεύω να προφθάση, τὸ κακόμοιρο, σου κι' αν τρέξη... Πρέπει να περάση πρῶτα τὴ γέφυρα, εκπειτα έχει να κάμη ακόμη διακόσια μέτρα... Ὁ τὸ εὔρη ο πατέρας του!

«Ο Πετράκης, χωρίς νακούη τίποτα, έτρεχε, έτρεχε...

«Μά ὄχι σου εἶπα! Δεν τήκουσε;..» (Σελ. 272, στ. 6)

«Ακολουθοῦτε τὴν προκυμαία, δεν εχανε απ' τὰ μάτια του τὸ βαπόρι τοῦ Παριστιου, ἀλλὰ εκπερε τώρα να περάση τὴ γέφυρα τῆς Ομονοίας. (Έπειτα συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Κ.—ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΙΖΥΝΝΟΣ

[Ανάλεκξις τοῦ κ. Κοστή Παλαμά]

«Ο Γεώργιος Βιζυννός γεννήθη τὸ 1849 εις τὴν Βιζύ, τὴν ἀρχαίαν Βιζύην τῆς Θεσσαλίας; τὸ χωρίον τοῦ τὰ πρῶτα γράμματα, ἀλλ' ἀφηνείσας μικρός, ἐστάλη εις τὸν θένου, ῥάπτην εις τὰ Μπελεστίνα τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Πλησίον τοῦ ἐμαθήτευσεν ὁ μέλλων ποιητής, φάλλον συγχρόνως; και κανονάρχων εις τὴν ἐκκλησίαν. Ἀργότερα γίνεται μαγιστῆς, ὑποτακτικὸς τοῦ Μητροπολίτου Κίπρου, ἐισάγεται εις τὴν Σχολὴν τῆς Χαλκίδος, γνωρίζεται με τὸν ποιητὴν Τανταλίδην και τυπώνει μαθητῆς ἀκόμη, τὰ «Ποιητὰ Πρωτοεταίρου». Ο μεγαλόπλοτος Γεώργιος Ζιζιόφης ἀνυλαμδάνει τότε να τὸν σπουδάση. Ο ποιητῆς ηγάξει τὰ ρέσα, ερχεται εις τὰς Ἀθήνας, τελειώνει ἐδῶ τὸ Γυμνάσιον, βραβεύεται εις τὸν Βρυσηναῖον Διαγωνισμὸν και φεύγει διὰ τὴν Εὐρώπην. Ἐκείθεν ἐπιστρέφει εις Ἀθήνας, διδάκτωρ τῆς φιλοσοφίας, τὸ 1892, παράρρων, κλείεται εις τὸ Φρονικεῖον, ὅπου ἀποθνήσκει τὸ 1896.

«Ο Γεώργιος Βιζυννός μάς ἀρῆκε ὀλίγα βυμάσια διηγήματα και πολλὰ ἔξοχα ποιήματα. Εἶνε ποιητῆς ἀπὸ τοῦ γνωριμωτέρου; εις τὴν νεολαίαν, χάριν τῆς ὁποίας ἐστιγούργει με ἀτόπην. Ὑπῆρξε σαυτικὸς συνεργάτης τῆς «Διακλάσσεως», εις τὴν ὅποιαν και μετὰ τὸν θάνατόν του, ἐδημοσιεύθη ὀλόκληρος; συλλογὴ ἀπὸ ἀνεκτάτα ποιήματα του ποιήματα. Τὰ πλείστα ἐξ αὐτῶν είνε μικρὰ ἀριστουργήματα. Ἐν γένει, πᾶς ὅ,τι ἔγραψεν ο Βιζυννός φέρει τὴν σφραγίδα μιᾶς ἰδιορρυθμοῦ ὁραιότητος.

Ὀνειρο

Ἐνῆς εἶδα στὸν ὕπνο μου Ἐνα βαθύ ποτάμι —Θεὸς να μην τὸ κάμη Να γίνη ἀληθινό! —Στὴν ὄχθη του στεκότανε Γνωστό μου καλλιγράφει, Χλωμὸ σὰν τὸ φεγγάρι, Σὰ νύχτα σιγανό.

Ἄγερως τὸ παράσπρωχνε Με δύναμι μεγάλη, Σὰ νῆθε να τὸ βγάλη Ἀπ' τῆς ζωῆς τῆ μέση. Και τὸ γερό που ἀχόρταγα Τὰ πόδια του φιλοῦσε, Θαρρεῖς τὸ προσκαλοῦσε Στ' ἀγκάλια του να πέση.

«Δεν εἶν' ἀγέρως, σκεφθῆκα, Και σένα που σε δένει, Ἡ ἀπελπισία σὲ παίρνει Κ' ἡ ἀπονία τοῦ κόμου! Καὶ χύθη' απ' τὸ θάνατο Τὸ δάκρυγο νάρπαξο. Ὀμιε! πῶν να προσφάξω, Ἐχάθηκε απ' ἔμπερὸς μου.

Στὰ ρέματα παράσπρωχνε, Να τὸν εὔρω γασεῖω Στὰ ρέματα ἀγναντεύω Τὸ λείψανό του ὄγνο. Ἐνῆς εἶδα στὸν ὕπνο μου Ἐνα βαθύ ποτάμι, —Θεὸς να μην τὸ κάμη Να γίνη ἀληθινό!

ΕΝΑ ΚΑΛΟ ΜΑΘΗΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑ

«Ο κύριος Μπερβίλ, πλούσιος τραπέζης, είχε μείνη χήρος νωρίς. Ἐπειδὴ ἡ εργασία του τὸν κρατοῦσαν στο Παρίσι, δεν μποροῦσε να ἐπιδῆλεχῃ ὁ ἴδιος τὴν ἀνατροφή τοῦ γιου του, και τὸν είχε ἐμπιστευθῆ' εἰς ένα μορφωμένο παιδάγωγό. Ἀλλὰ ὁ παιδαγωγὸς αὐτός, πῶ κατοικοῦσε με τὸν μαθητῆ του στὸν πύργο τοῦ κ. Μπερβίλ, στὴν Πικαρδία, φαίνεται; ότι δεν τὰ κατάρφερε καλά. Εἶπε γιατί αὐτός ήταν ρύσαι μαλακός, εἶπε γιατί ὁ Λουλοῦ Μπερβίλ δεν εκπαίρνε οὔτε ἀπὸ λόγια, οὔτε ἀπὸ τιμωρίας, ὁ παιδαγωγὸς εἶδε γρήγορα; ότι ματαιοκοῦσε. Κι' ἀρῶ ὑπέφερε ἀρκετὰ ἀπὸ τὸν ἀνυπότακτο μαθητῆ του, βαρέθηκα στο τέλος κ' ἔγραψε στὸν τραπέζιτῃ τὸ ἀκόλουθο γράμμα:

«Ἀξιότιμε κύριε Μπερβίλ, Ἐκαμα ὅ,τι ἀνθρωπίνως μου ἦτο δυνατόν, για να ἐμπνεύσω καλὰς ἀρχὰς στὸν υἱόν σας. Ἀλλά σὰς ἀναγγέλλω με λύπη μου, ὅτι τὰς προσκαθείας μου χωρὶς να τὸ κατορθῶσω κ' εὐρίσχομαι σήμερα στὴν ἀνάγκη να παραιτηθῶ. Ἴσως μιά μέρα θα έντρεπέσθε για τὴν διαγωγή τοῦ υἱοῦ σας; δεν θέλω λοιπόν να με μεμψήθητε ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ὅτι σὰς ἀπέκρυφα τὴν ἀλήθεια. Γι' αὐτὸ σὰς εἰδοποιῶ και λάβετε τὰ μέτρα σας.

«Μετὰ πάσης τιμῆς κτλ.» Τὸ γράμμα αὐτό, που ἄλλως τε δεν ἦταν τὸ πρῶτο δυσάρεστο που λάβαινε ὁ τραπέζιτης για τὸν Λουλοῦ, τὸν εκαμε να σκεφθῆ πολὺ σοβαρά. Και γρήγορα πήρε τὴν ἀπόφασί του.

«Ο Λουλοῦ είχε ἀλλοτε παρμαίαν τὴ γυναίκα ενός μαρκαῦ ἀπὸ τὸ χωριό, πῶ ἦταν κοντὰ στὸν πύργο τοῦ κ. Μπερβίλ. Ἡ καλὴ ἐκείνη γυναίκα είχε πεθάνη, καθὼς και ὁ γιός της, ὁ δημογάλακτος ἀδελφός τοῦ Λουλοῦ και ἀπὸ τότε ὁ άντρας της εκκαταστάθηκε σε μιά γειτονική πόλι, ὅπου ἐξασκοῦσε τὸ ἐπάγγελμα του.

Ἐν ἀπογευμα, ὁ κ. Μπερβίλ εφθασε στὸν πύργο του χωρὶς να τὸν περιμένουν. Κ' εἶχε μαζί του τὸν κύρ-Θανάση, τὸν μαραγκό. Ἐν ὁ πατέρας τοῦ Λουλοῦ εἶχε και τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία για τῆς πληροφορίας που εἶχε λάβη, ὁ ἐξαφνικός του ἐκείνος ἐρχομός θά εφθανε να τὸν βεβαιώσῃ, ὅτι τοῦ εἶχαν γράψῃ ὄλη τὴν ἀλήθεια. Βρῆκε τὸ χωριὸ ἀνάστατο. Ἡταν ἡμέρα πανηγυριου. Ο χορός εἶχε

ἀρχίσῃ, ὅπως πάντα, στὴν πλατεία τοῦ πύργου. Ο Λουλοῦ ὅμως, καθάλλα ε'ς ἀγριο ἀλόγο, μπῆκε στὴ μέση και τὰ κανε θλάσσα. Ἀμκ οί χωρικοί εἶδαν τὸν πυροδοσιότη, τὸν περιστοίχισαν θυμωμένοι κ' ἐδήλωσαν; ὅτι δεν μποροῦσαν πιά να ζήσουν με τὸν γιό του, γιατί τοῦς ἐστα ὁ ῥω νε. Δέν ἦταν ένας πῶς να μὴν ἔχη παρὰπνονα ἐναντίου του.

«Ο κ. Μπερβίλ τοῦς ὑπεσχέθηκε να τοῦς ἐκανοποιήση.

«Ἐξακολουθήστε, τοῦς εἶπε, τὸ χροῦ σας και σὰς βεβαιῶ, ὅτι κανέννας πιά δεν θά τὸν διακόψῃ.

Και μπῆκε στὸν πύργο για να κεραιθῆ ἀπὸ τὸ ταξίδι. Ο Λουλοῦ, φοβηθείς τὴν ἐξέγερσι τῶν χωρικών, εἶχε

«Μπράβο! εφώναξαν ὄλα τὰ παιδιά...»

κλεισθῆ ἀπάνω, στο δωμάτιό του, πριν ἔλθῃ ὁ πατέρας του. Δεν έμαθε λοιπόν τὸν ἐρχομό του παρα τὸ πρῶτο. Ο κ. Μπερβίλ, ὁσάντις ἐπρόκειτο να πάη στὸν πύργο, συνήθιζε να προειδοποιῆ. Γι' αὐτὸ ὁ Λουλοῦ ἀπόρησε, που τὸν εἶδε ἐτσι ἀξαφνα. Τὸν εκχαιρέτησε ὁμως με σεβατμὸ και τοῦ εἶπε:

«Καλημέρα, αγαπητέ μου μπαμπά!

«Μὴ με λές πιά μπαμπά! αποκρίθηκε ὁ κ. Μπερβίλ; δεν εἶμαι εγὼ ὁ πατέρας σου.

«Τί θέλετε να πῆτε;..

«Θέλω να πῶ, ὅτι ὁ πατέρας σου... να τος! Και τοῦ εδειξε τὸ μαραγκό.

«Ἀστείεῦσθε; —Καθόλου. Ἄκουσε, παιδί μου.

Ἐίχα πραγματικῶς; ένα γιό; ἀλλὰ πῶς θανε μικρός, ἐνῶ εγὼ εἶμαι. Ἀπὸ φόβο μήπως λυπηθῶ παρα πολὺ, αν μάθαινα τὴ σκληρὴ αὐτὴ ἀπόλεια, μου τὴν εκρυψαν, μ' ἐγέλασαν. Κατὰφεραν δηλαδὴ αὐτὸ τὸν ἀνθρωπο, —τὸν ἀληθινό σου πατέρα, —να σε δώσῃ για νάντικαταπτήτης τὸ παιδί που ἔχασα. Ἀλλὰ τώρα σε θέλει, σε χρειάζεται. Δεν έχει, βλέπετε, ἄλλο παιδί, για να τὸν διαδεχθῆ στο μαγαζί του. Μοῦ τὰ ὠμολόγησε ὄλα και ἤλθε να σε πάρη.

«Μὴ τὸν πιστεύετε, μπαμπά! ἐφώνησε κατακόκκινος ὁ Λουλοῦ; σὰς εἶπει ψέμματα! εγὼ αισθάνομαι ὅτι εἶμαι παιδί δικό σας!.. Ἐνας φτωχὸς μαραγκός δεν μπορεῖ να εἶνε πατέρας μου.

«Α! εκαμεν ὁ κ. Μπερβίλ. Δεν πιστεύω να αισθανεσαι πολὺ, ὅτι εἶσαι παιδί δικό μου! Ἐν τὸ αισθανόσουν πραγματικῶς, θά να δευθῆς ἀξίος τοῦ ὀνόματος που φέρεις και να εἶσαι αγαπητός στὸν τόπο, ὅπως κι' ὁ πατέρας σου... ὁ ὄθεν πατέρας σου. Ἀλλὰ ἐδῶ εκαμεν τὸ ἐναντίον. Ὅλοι ἐδῶ-πέρα έχουν παρὰπνονα κ' εἶνε θυμωμένοι μαζί σου. Πρέπει λοιπόν να ὑποταχθῆς στὴν τύχη σου και να δεχθῆς τὴν θέσι που σου ἀνήκει.

«Μά εἶνε εύκολο να ποδεύθῃ ἡ ψευτιά αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου! εφώναζε πάλι ὁ Λουλοῦ. Ἐγὼ γιός του; Ἀδύνατο!

«Αὐτός ὁ ἀνθρωπος, —ἀρῶς ἐπιμένεις να ονομάζης ἐτσι τὸν πατέρα σου, —λέε; ἀλήθεια. Τὸ ξέρω καλὰ εγὼ, γιατί μου ἔδωσε ὄλες τῆς ἀποδείξεις. Δεν μπορεῖ λοιπόν να μείνης περισσότερο ε'ς αὐτὸν τὸν πύργο, ὅπου εἶσαι ένας ξένος, ένας παρῆσαντος. Οὔτε ὁ πατέρας σου τὸ θέλει πιά, οὔτε εγὼ; δεν θά σε χωρισθῶ ἔμως ὄλως-ὄλως, δεν θά σε ξεχάσω, και αν περθῆς καλὰ, αν εὐδοκίμησῃς στὴν τέχνη που θά μάθης, σου ὑπέσχομαι να σε προστατεύω και να σε βοηθήσω ὅσο μπορῶ. Ἐγὼ τώρα θά γυρίσω στο Παρίσι. Ἐσὺ ἀκολούθησε τὸν πατέρα σου.

«Ἐλα, παιδί μου! εἶπε τότε κι' ὁ κύρ-Θανάσης ὁ μαραγκός. Να ξέρης ὅμως, ὅτι δε θά φορῆς πιά ἐτσι ὄρατα φορέματα; δεν θάχῃς ὑπηρέτες, να σε ὑπηρετοῦν σὰν ἐδῶ. Θά δουλεύης, για να βγάξης τὸ ψωμί σου. Ἀλλὰ θά συνειθῆς. Ὅλα κανεῖς τὰ συνειθῆς. Και θά ἴδῃς γρήγορα, ὅτι ἡ εργασία εἶνε μιά εύχαριστῆ και μιά εύτυχία... Βγάλε αὐτὰ τάρχονετικά ρούχα. Σὰς ἔφερα ἐγὼ μιά φορεσιά, πῶς ταιριαστῆ με τὴν καινούργια σου θέσι... Σε λιγακι θά φύ-

γωμε. Ευχαρίστητε τον κ. Μπαρβίλ, για όσα έκαμε τόσα χρόνια για σένα κι αποχαιρέτησέ τον.

— Δεν έρχομαι μαζί σου! — Αουλού, πρόστρεξε! Έίνας ο πατέρας σου κ' έχεις υποχρέωση να χαμής δ,τι σου λέει. (Έπεται το τέλος) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ

166ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΔΕΥΚΩΝ ΛΕΞΕΩΝ.

Κατά γενικήν άπαιτητήν, κάμνω και δεύτερον φέτος διαγωνισμόν Δευκών Λέξεων. Εάν προσέξετε κατά την ανάγνωσιν του σημερινού μας φυλλαδίου, θα ιδήτε ότι εδώ κ' έχει εις διάφορα μέρη του κειμένου, — εις τὰ μητισορήματα, εις την Έπιστολήν του κ. Φιλίππου και σχεδόν εις κάθε κομμάτι, — υπάρχουν κενά διαστήματα, όχι από λάθος, άλλ' άφαιμένα επίτηδες. Κάθε κενόν διάστημα έφρασε να έχη μίαν λέξιν, ή οποία λείπει. Αυτοί δε άκριβώς οι λέξεις, που λείπουν εις τα λευκά λέξεις, και ή εύρεσίς των άποτελεί το άντικείμενον του Διαγωνισμού.

Πώς θα τός εύρετε όμως; Η έννοια της φράσεως, το ύφος έν γενει του συγγραφέα, το μέγεθος του κενού διαστήματος, το όποιον δείχνει περίπου πόσα στοιχεία είχαν ή άφαιρηθείσα λέξις, και τέλος ή δοκιμασθείσα εις τόσους διαγωνισμούς έως τώρα εύφυια και μαιτική δύναμις σας υπερασφισούν, διά να φθάσετε εις το εύχαιρον άποτέλεσμα.

Από το σημερινόν φυλλάδιον λείπουν έν όλω δώδεκα λέξεις. Οι διαγωνιζόμενοι πρέπει να τας εύρουν και να μου τας στείλουν γραμμένες εις φύλλον κόκκινου χαρτου, εις το όποιον να μη υπάρχει τίποτε άλλο, πλην της άπαντήσεως, διατυπωμένης ως εξής:

«Απάντησις εις τον 166ον Διαγωνισμόν των Δευκών Λέξεων του 5ου φυλλαδίου της Διαπλάσεως υπό... (εδώ το όνομα του διαγωνιζομένου και το ψευδώνυμον άν έχη). Εις την σελίδα δεύρα, στήλην δεύρα, «Η Μυστηριώδης Νήσο» λείπει ή λέξις (π. χ.) καίτις.

2. Εις την σελίδα δεύρα, στήλην δεύρα («Αθηναϊκή Έπιστολή») λείπει ή λέξις άρετή. Καί ούτω καθέξής.

Έννοείται, ότι έκαστος θα σημειώσῃ δσας λέξεις εύρη. Δεν είναι δηλαδή ανάγκη να εύρη κανείς και τας δώδεκα, διά να στείλη την λύσιν.

Θά βραβευθῇ με πρώτον βραβείον όποιος εύρη άκριβώς άκριβέστατα, και τας δώδεκα λευκάς λέξεις αυτού του φυλλαδίου. Εάν δε τας εύρουν πολλοί, το βραβείον θα άπονεμηθῇ διά κλήρον εις ένα, του όποιου θα δημοσιευθῇ και ή έκών. Θά δοθούν επίσης δεύτερον και τρίτον βραβείον εις τους άμέσως μετά τον πρώτον εφάρτα τας περισσότεράς άκριβείας λέξεις. Είνε δε τα βραβεία τ' άπονεμόμενα εις τους Μεγάλους Διαγωνισμούς; ήτοι: τόμοι της Α' περιόδου της «Διαπλάσεως» έν τών τιμωμένων δραχμής, τρείς, δύο και ένας, κατ' έκλογήν των βραβευομένων (Ίδε Όδηγού Κεφ. Θ').

Δικαίωμα συμμετοχής δωρεάν έχουν όλοι οι έχοντες και ψευδώνυμον έγκεκριμένον διά το 1917, επί πληρωμή δε λεπτών 10 οι άνευ ψευδωνύμου συνδρομηταί και τὰ δέλωτα των, καί επί πληρωμή λεπτών 30 εις γραμματόσημον, οι κατά φύλλον άγορασταί. Αί λύσεις ειςνε δεκαί μέχρι της 15 Σεπτεμβρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 160ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Πρωτεύοντες την 6ην Αδύνατον 1915 προς εύρεσιν των λέξεων, των εις τα φύλλα της «Διαπλάσεως» Αδύνατου-Νοεμβρίου 1916 δημοσιευθεισών 218 Πνευματικῶν Ασεήμων.

Ο μετά το όνομα άριθμός δηλοῖ τὰς όρθάς λύσεις έκάστου, οι δε δύο άντά; παρ' έξέσεως, οι συνοδευόμενοι υπό του Ε. τὰ άπονεμηθέντα εις έκαστον Εύσημα. Έκ τών δύο τούτων άριθμών, ο μέν πρώτος δηλοῖ τὰ Εύσημα τών Αύσεων, ο δε δεύτερος τὰ Εύσημα Έπιμονής, συμφώνως τῷ Όδηγῷ του Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ, § 10.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 ετών και άνω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ανδρειωμένος Κουραμπιές, 190 [19+9Ε]. — (Ίσότημοι, δικαιούμενοι να δημοσιεύσων εις την «Διαπλάσιν» την φωτογραφίαν των επί πληρωμή δρ. 6 διὰ την καποκενήν του κλεισῆ και γάγοράσων, έντός τριμήνου το πολύ από σήμερα, άντι δρ. 5 μόνον ένα, ολονδήποτε θέλουν, τόμον «Διαπλάσεως» προηγουμένων ετών έν τών τιμωμένων 8 δρ.: Πεδοσεύς, 208 [21+9Ε]. — Κόμης του Λουξεμβούργου, 208 [21+9Ε]. — Αδελφός του Έλληνισμοῦ, 192 [20+9Ε]. — Παπαζαΐς, 188 [19+9Ε]. — Βασιλείος ο Βουλγαροκόπος, 211 [22+9Ε]. — Μεγάλη Έλλάς, 198 [20+9Ε]. — Έλληνικόν Ίδεώδες, 206 [21+9Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πατρίς, 156 [16+8Ε]. — Πύρινη Ματιά, 173 [18+9Ε]. — (Ίσότημοι, δικαιούμενοι να γάγοράσων, έντός τριμήνου το πολύ από σήμερα, άντι δρ. 6 μόνον ένα, ολονδήποτε θέλουν, τόμον «Διαπλάσεως» προηγουμένων ετών έν τών τιμωμένων 8 δρ.: Άντις Ηλιού, 168 [17+9Ε]. — Ηρώς Έλληνοπούλα, 165 [17+9Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Έρωσ της Πατρίδας, 150 [15+6Ε]. — Σείριος, 148 [15+6Ε]. ΕΠΙΑΙΝΟΣ: Τραϊλός Κεραλλωτίτης, 89 [9+4Ε]. — Ηρωσ των Βαλκανίων, 87 [9+7Ε]. ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Μυστηριώδης Αμαζών, 50 [5+3Ε]. — Ένωσις της Κρήτης 39 [4+3Ε].

ΜΕΣΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 έως 15 ετών)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μεγαλοπρεπής Βόσπορος, 208 [21+9Ε]. — (Ίσότημοι, δικαιούμενοι εις δ,τι και οι Ίσότημοι του Α' Βραβείου της Ανωτέρας τάξεως: Αδάνατο Κιλκίς, 165 [17+8Ε]. — Χονοῦ Άκίς, 158 [16+9Ε]. — Βαρθολομαῖος Έλλάς, 181 [19+8Ε]. — Διάττων Αστὴρ, 210 [21+9Ε]. — Αβτοκράτειρα του Βουλγαρίου, 172 [18+9Ε]. — Απύργος του Καλαζος, 172 [18+9Ε]. — Σανθῆ Παιαλοῦδα, 165 [17+7Ε]. — Εύγητης Ιαπότης, 167 [17+9Ε]. — Τραγοῦδι της Δευτεριάς, 186 [19+9Ε]. — Έθνική Αναγέννησις, 173 [18+9Ε]. — Κύνος, 205 [21+9Ε]. — Κόρη του Γαλιού, 207 [21+9Ε]. — Έλαίς του Έθνος, 167 [17+9Ε]. — Έλληνικόν Στέμμα, 178 [18+9Ε]. — Κωνσταντινουπολίτικα Δοξολογία, 163 [17+8Ε]. — Βιολογραφός Έλληρ, 164 [17+8Ε]. — Έμμ. Δ. Μελαυνιδης, 165 [17+7Ε]. — Ιωάννα Μπάρα, 185 [19+9Ε]. — Έωσφόρος, 214 [22+9Ε]. — Νικήτης της Αδριαν, 217 [22+9Ε]. — Φοιτῆς, 161 [17+7Ε]. — Ηρωσ του Σουλίου, 194 [20+9Ε]. — Μίρα, 170 [17+9Ε]. — Ααβάνης, 170 [17+9Ε]. — Άγγελος Π. Τσιτουκλής, 197 [20+9Ε]. — Θαλασσοπόδι του Στόλου, 172 [18+9Ε]. — Ιωάννης Χιδηρογλου, 175 [18+9Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Έλαίς της Ελλάδος, 149 [15+7Ε]. — Έλληνική Καρδιά, 137 [14+8Ε]. — (Ίσότημοι, δικαιούμενοι εις δ,τι και οι Ίσότημοι του Β' Βραβείου της Ανωτέρας Τάξεως: Έλευθερίας Ν. Αποστόλου, 148 [15+9Ε]. — Αλιεὶς των Μαγαριών, 147 [15+7Ε]. — Τίρκος, 148 [15+6Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βοσκοπούλα του Πηλίου, 119, [12+9Ε]. — Ηρωσ του Μπαζανίου, 122 [13+6Ε]. — Χιών του Μαιζανίου, 113 [12+5Ε]. — (Ίσότημοι, δικαιούμενοι να γάγοράσων, έντός τριμήνου το πολύ από σήμερα, άντι δρ. 7 μόνον ένα, ολονδήποτε θέλουν, τόμον «Διαπλάσεως» προηγουμένων ετών έν τών τιμωμένων 8 δρ.: Ελένη Χρονάκη, 116, [12+9Ε]. — Ψυχή, 127 [13+9Ε].)

ΕΠΙΑΙΝΟΣ: Χουσαυγή, 94 [10+6Ε]. — Νοράδα του Βοσπόρου, 74 [8+6Ε]. — Έγώ Εμ' Έγώ, 84 [9+4Ε]. — Ούρανία Χ. Καταβάνη, 51 [6+7Ε]. — Άπτερος Νίκη, 92 [10+5Ε]. — Ρογγος, 79 [8+4Ε]. — Υπερήφανο Έλληνοπούλα, 54 [6+3Ε]. — Κόρη του Ιονίου, 68 [7+8Ε]. — Ισέλλη Κορματισπούλα, 100 [10+6Ε]. — Σεισημαχιώτικα, 82 [9+4Ε]. — Ναυάνη της Καβάλλας, 89 [9+5Ε]. — Ασηρημένος, 99 [10+5Ε]. — Μικρή Κυπριοπούλα, 71 [8+4Ε].)

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Βουλγαρομάχος Έλληνας, 29 [3+2Ε]. — Νικηφόρος Στρατηλάτης, 47 [5+3Ε]. — Καρναίς, 49 [8+3Ε]. — Κόρη του Μοσηά, 28 [3+2Ε]. — Αραιοβιόλεττα, 46 [5+2Ε]. — Αταρτητή Κυνόσκου, 30 [3+2Ε]. — Δοξαμένο Κιλκίς, 42 [5+2Ε]. — Πηλέας, 42 [5+3Ε]. — Ορνευαία, 38 [4+2Ε]. — Ίνπεύς του Θανάτου, 28 [3+2Ε]. — Αφελής Χιωτοπούλα, 51 [6+3Ε]. — Νύμφη του Αγαίου, 54 [6+3Ε]. — Τίπεραίου, 45 [5+2Ε].)

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ετών και κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μαιμουδέτσα, 169 [17+8Ε]. — (Ίσότημοι, δικαιούμενοι εις δ,τι και οι Ίσότημοι του Α' Βραβείου της Ανωτέρας Τάξεως: Καουμάκι των Παρῶν, 205 [21+8Ε]. — Βυζαντινός Αβτοκράτορας, 206 [21+9Ε]. — Χιονισμένη Ίδη, 110 [11+6Ε]. — Ζινέττα, 146 [15+6Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: (Ούβεις υποψήφιος).

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άλιξ, 85 [9+6Ε].

ΕΠΙΑΙΝΟΣ: Άνθοστο Κυπριόπουλο, 54 [6+3Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Νάρκισος, 30 [3+3Ε]. — Ζιζάνιον του Σχοιλείου, 19 [2+1Ε]. — Αεροσκόβολος, 19 [2+2Ε].)

ΕΣΤΕΙΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ όρθας λύσεις άναμής έκ τών τριών τάξεων και οι εξής: Ίωά, 21 [3+1Ε]. — Στενά της Κρήτας, 17 [2+1Ε]. — Χαλασμός Κόδομος, 5 [1+1Ε]. — Έλληνικό Χώμα, 10 [1+1Ε]. — Κοκκογιάννου, 26 [3+2Ε]. — Ηρώδης δ' Ακτινός, 20 [2+3Ε]. — Νικήτης του Μάση, 4 [1+1Ε]. — Σύμβολον της Έλευθερίας, 7 [1+1Ε]. — Τριανταφυλλάκι, 8 [1+1Ε].

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Κατά το γούμκ: — Έ! Τάλη! Δεν σου είπα να μη βάζεις τα κουτσουτσια άκ' τα φρούτα; το τραπέζι μόνον, αλλά στην άκρη του πιάτου σου; — Ναι, μαμμάκι... Μή δεν μπορείς να βῆς την άκρη του πιάτου μου. Έστάλη υπό του Κύνου

Μονόλογος του Τοῦτῷ τὰ σκοτεινά: — Δικτυρία μου, έχασα τὰ σπέρτα... Πώς κι κάμω τώρα; (άβραρυα!) Τι κουτός που ήμια! Δεν ανάβω ένα σιγέρι να τὰ βῆ; Έστάλη υπό της Βαρθολομαῖου Έλλάδος

Ο Καθηγητής: — Πῶς λέγεται το όργανον διὰ τοῦ όποιου μετροῦμεν το βάρους; Ο Μαθητής: — Βαρομετρον. Έστάλη από το Τραγοῦδι της Δευτεριάς

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

(Ίδε Όδηγῷ Κεφ. ΙΒ')

α.) Παίγνιον

Έστάλη από το Γυμνασιόν

Table with 2 rows and 4 columns: ΖΑ ΚΕΡ, ΞΟΙ ΚΥΝ, ΡΑ, ΔΗ ΑΕΥ, Α ΚΑΣ, ΝΙ, ΚΕ ΘΟΣ, ΚΥ ΦΑΔ, ΠΑ

Να συναρμολογηθούσιν οι συλλαβαί αυταί όσως να σχηματισθούσιν πέντε νήσοι της Έλλάδος.

β.) Φύρδην Μιγδην

Έστάλη υπό Βασιλικῆς Π. Μόσχου νεώθης-ριπτε-ταθρίτος

γ.) Απὸ τούς Γαλλομαθεῖς

Έστάλη υπό της Χρυσῆς Καρδιάς Επίγριμμο

Γ'arrapais sans qu'on pense Et je meurs à ma naissance; Cependant un grand bruit D'ordinaire me suit.

Άθήλωνις: Αί λύσεις—δενωδῆριπτε ζητημάτων του αυτού φυλλαδίου, — συνοδεύονται άπαραίτητως υπό ενός μόνον δεκαλέπτου καθαρού γραμματόσημου.

Αύσεις του 33ου φύλλου

α.) Δεξιόγυφος, Αίνυγμα, Κρυπτογραφικόν. Άκροστιχίς.— α.) Πέος πήτα, να σε πάγω.— γ.) Homme-rommie.

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Άθηναι, 38, όδός Εθνεπίδου την 25ην Ιουλίου 1917.

Οι παρακονιέρηδες, οι πολλοί άπαιτητικοί, ε μη παρακονιέρηδες, άν δεν θα έχων έντεθῆ άκρίτως στη σημερινή Αλληλογραφία. Πρώτο πῶ με ταποταλέματα καί τὰς προκηρῆξεις, δεν ήμμεν κολίς τόπος; Έπειτα, δικηρό εις να προηγήσων σήμερα μερικά γράμματα φίλων μου, υπό επίνυτος που ήταν αποκλεισμένοι τόσον κρηό και δεν είχαν την εύχαρίστησι της Αλληλογραφίας, άνθ' άλλου δεν την στερηθήκαμε καθόλου; αυτό το διόστημα...

Πραγματικά; Ούράνιε Θόλε' άνάμια; καινού; ποι άνέστερε ο Νικήτης της Αδριαν; σπῆν πιστολή του, έχει βέσι και το Κεντρί, ο πατήρ μου; γελιογράφος και δημοσιογράφος κ. Σ. Σμακίου, διακηρυγμένος σήμερα διοικητικός υπάλληλος; Έπί σερῶν ετών υπήρξε συνδρομητής της «Διαπλάσεως» και 'ς αυτήν εφί-

νηκαί ή πρώτες του γελιογραφίας. Άλλά και ο κ. Άντ. Βώτης, εύφρόνιστος, γελιογράφος κ. αυτός και υατρικός συγγραφέας, από την «Διαπλάσιν» άρχισεν το σταδίό του. Και πολλοί άλλοι που διακρίνονται μεταξύ τών νέων. Ο Νικήτης της Αδριαν δεν μπορούσε να τούς έβρη και να τούς θμηρήθῆ δλουε.

Συγχαίρω τούς βραβευθέντας; εις τον Διαγωνισμόν των Αύσεων καί τούς παρακλήθῆ να ζητήσουν τὰ βραβεία των. Πρέπει όμως να έχων έν' όβει τω, ότι δεν έμφορηθῆ να εκλέξων προά μόνον από τούς τόμους της δραχμής, ή του τον 5ον, 7ον, 8ον, 19ον, 20ον, 21ον και 23ον της Α' Περιόδου. Όσον διά τούς Ίσότημοι, έν θέλουν και αυτοί να έπωληθούσιν του προνομίου των, πρέπει να εκλέξων από τούς τόμους τών ετών 1906 έως 1916. Ένωσταί, ότι θά προσέξων και τὰ ταχυδρομικά, λεπτά 50 διά το Έσωτερικόν και δρ. 1,30 διά το Έξωτερικόν.

Μανόν, όροσερό το γραμματάκι σου, άν τα θαλασσινά παιχιδία που μου περιγράφεις. Καίρω που είδοι τόσο άπρόβλεπτα κολιμαδέριτες. Έξέτελεσα τὰς παραγγελίας σου.

Το Τραγοῦδι της Δευτεριάς συμφωνεί με την ιδέα του Διάττωντος Αστέρου, με τη διαφορά όμως; ότι τὰ Κρυπτογραφικά δεν πρέπει να συνθέτουνται από τὰ παιχιδία, διότι πιθανόν μερικοί να τὰ λέμε μεταξύ τους κ' έτσι να παίρνωσιν τὰ βραβεία δια οι Ίσοι.— Δεν το πιστεύω. Πῶς; δεν γίνεται αυτό και με τας Πνευμ. Ασεήσεις που τας συνθέτουν τὰ παιχιδία; Παλι... θά ληθῆμε.

Ιουλιόδι της Καρδιάς, με κατεγορευσι το έντεθῆ σου γράμκκ. Χάλρω πάρα πολύ που έχω ένα τόσον θερμόν φίλον και θυμοσπῆ. Καί ο κ. Φιλίππου σ' εύχαριστῆ δι' όσα γράφεις.

Έλλίξω; Έλληνική Καρδιά, ότι κάπου θά παρεπληθῆσαν αυτά τα φυλλάδια και θά τὰ λάβης άργότερα. Με την ταχυδρομικήν άταξίαν που έπείρασε ο έκπαιγμος αποκλεισμός, πολλά τέτοια συνέβησαν. Έλυθηθήκα πάρα πολύ για όσα μου γράφεις για το μιμητά σου. Α; ελπίζομε, ότι θά γίνη κινέτα ύδμα και θά σωθῆ.

Ψωίςς έπιτολόδς μου έστειλεν αυτήν την έβδομάδα και οι εξής: Ένωσις της Έλευθερίας, Υπερασπιστής της Έλευθερίας, Γλυκό Παροελθόν, Δοξαμένο Ρήρος, Κοσμοκράτωρ, Φαίδια, Αλέξ, Γυθειανάκι, Ημέρα της Έλευθερίας, Γλυκαία Αδρα, Καίμα τ' Αγέρα, Κίεπρικο Βόλι, Έλευθιανός Παρθένος και Άρως (τα Ήαδα). — Έξέτελεσα τας παραγγελλίας των και τούς εύχαριστῶ δλουε; για τὰ καλά των λόγια.

ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΠΡΟΣ ΕΓΓΡΑΦΗΝ ΑΠΟΡΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ «ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ»

Έκ προηγουμένων εισφορών (Ίδε φύλλον 29) δρ. 2,45.— Γρ. Χ. Αλεξάνης, δρ. 0,45.— Δ. Σ. Μπαρβιές, 0,15.— Κουσαμίδος, 0,25.— Παναγ. Ε. Κοκαλάτης, 2,50.— Ζήνων Πιερρίδης, 0,25.— Μαρία Γ. Βραχάνη 0,50.— Αδελφοί Π. Μόσχου 2,50.

Τό όλον δρ. 9,05. Έν τούτων με τας 8 δρ. ένεγραψι τον υπ' αριθ. 13 συστηθέντα άπορον. Το όποιοιπουν δρ. 1,05, όταν συμπληρωθούσιν δρ. 8, θά διαθείσων προς έγγραφην μιά μικρά; πρόσφατος; που μου την συνητῆ ή Σανθῆ Παιγιηποπούλα και που έχει το καίμεινο το χρίστιακι τρία χρόνια να λάβη ειδήσεις από τούς εν Τουρκία υρισκομένους; εις αποκλεισμένον γονεῖς της.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αυτήν την εβδομάδα έλαβα τὰ εξής: «Μία βραδυά». — «Ο Κλαμπερ». — «Σ' ένα πατέρα, για το θάνατο της κόρης του». — «Η νεκρή». — «Η Θούσα». — «Αλληλματα της σιωπῆς μου». — «Το όρρανό». — «Σ' εκείνους που σ' έβρασαν στο φῶς». — «Ακείτονον». — «Αφιέρωμα». — «Το πληρωμένο κρασί». — «Εξοχική

Ζωή». — «Στογασμοί». — Π. Πνεύματα και δάφορα διά του Έδδ. Διαγωνισμοῦ.

Κριτική της προηγουμένης Σελίδος: — «Συροφί». Ο Βασιλείος Βουλγαροκόπος το λέγει ο ίδιος; μιμείται τὰ «Χρυσάνθεμα» καί τὰ «Συρτήριμα». — «Ε; τώρα τίποτε άνώτερα. Άλλά να ιδούμε παρακάτω.— «Στοχασμοί», «Φερεουγίσματα» και «Παράπονο του Γέρω-Ναύτη». Έχουν κρηθή πολλάκις οι ποιηταί των. Δεν παρουσιάζων σήμερα τίποτε έκτακτο. Ευτός; άν εις το ότι ο Νικήτης της Αδριαν άρχισε κ' αυτό; τὰ μικρά.— Ο Μάρτυς», χαριτωμένο.

ΕΚΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Όδδεν ψευδώνυμον εμπίπτει ή άναστέται, άν δεν συνοδεύεται υπό του δικαιώματος δρ. 1. Τὰ εμπίπτοντα ή άναστέται λαχθούσιν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1917. Όσα συνοδεύονται από Α άνηκουν εις άνόμιμα, και όσα άπό Κ εις κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα: Κορυφή του Πηλίου, κ. (ΜΑ). Πισοθήκος, ε. (ΣΜ). Γιασεμί, κ. (ΔΜ). Αρσάκης Πολεμούλης, ε. (ΔΕ). Έσπερος, ε. (ΙΚ). Τυρολέτος, ε. Ανιέραιος Αετός, ε. (ΓΑ). Φαίδια, κ. (ΑΔ). Λουλοῦδι της Καρδιάς, ε. (ΚΤ). Αναγεώσεις ψευδωνύμων: Ένωσις της Έλευθερίας, ε. Έβελις Μακεδόν, ε. Ίδιοτροπή, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά έπιθυμούν άνταλλάξουν; ή Τρολλή Ψυχή (0) με Σανθῆν Παιγιηποπούλα, Μελαχροινό Διαβολάκι, Παιδικήν Χαρίν, Αμείριμην Ψαροπούλαν—ο Τυρολέτος (0) με Γερμανόπαιδα, Σανθῆν Γερμανοπούλαν, Λαφροσσηψ Βασιλιά—το Γλυκό Παροελθόν (0) με Έλληνικόν Ίδεώδες, Νικήτην της Αδριαν, Μελαχροινό Διαβολάκι, Παροῦδι Διαβολάκι—το Τραγοῦδι της Δευτεριάς (0) με Έρημην Βαρκοῦλαν, Άθω, Άνδρεῖον Άνδριον—ο Έθνοσκόλας (0) με Τραγοῦδι της Δευτεριάς, Μελαχροινό Διαβολάκι, Ηρωσ της Γραβιάς, Ίάκων, Κύνον.

Η Διαπλάσις άποπέεται τούς φίλους της. Γενναίαν Μελοσοφισσοῦσαν (εύχαριστῶ δι' όσα γράφεις; εις την αλληλογραφίαν του προηγ. φύλλου, εζήγησα τι εις τὰ Εύσημα τῶ εξήγησι και ο Όδηγός;) Νίκη Κεγ. [έπιπτα εκ νέου περιμένο το ψευδώνυμον σου] Καμείλιω (ναί, άρρησις; να μου γράψῃς; καί σὺ δεν ήσουν αποκλεισμένη; άναστέλας τον Αστέρη της Έλευθερίας;) Μικρόν Σουλιώτην (τι ήθελες να έρωτήσης τον κ. Φιλίππου; τώρα εδωκαίρι ή φωτογραφία σου έλήφθη;) Θαλασσοπόδι του Στόλου (αυτό ισχύει μόνον διὰ τὰ λύσεις; στο Διαγωνισμό των Ασεήμων δεν τὸ προσέχῃ;) Διογάνης Πουλί (τὰ Ήαδα; αλλά είνε δυνατόν να δημοσιεύωσιν όσα;) Πρόδογνα (χει καλῶ; ο κ. Π. σου άπηήτος ιδιαιτέρως;) Πανρελλήμιον Πόθον (έλαβα τὸ δακτύλιν σου αλλά τὸ μὲθ ήταν σβασμένο από τη λογοκρισία!) Κομμικόν Αριστοφάνην (έν έκαμνα διακρίσεις, ο πρώτος που θά έπρωτιμώσῃ θά ήσουν σὺ, που έχεις και εις το ξεσπάδιμα ζωηροσπῆ δρῶν;) Μοσιάν Μελαχροινήν (τετραδία έστειλα θά πῶ στον Κεκομμικόν Θεραυτόν ότι ρηλῆς; την αδελφήν του Μαρικόν;) Αγγελικήν Π.Τ.Ι. (έξέτελεσα τὰς παραγγελλίας σου; αυτά όλα έχουν σταλή και θά τὰ λάβης; εύχαριστῶ πολύ;) Χουσοφρεση Έλνιάδα (έλλίξω να κάμω άκομκ κ' ένζ διαγωνισμὸν Διηγήματος; με ειόνες;) Γρ. Γ. Παπαδ. (0) τὰ λάβης; έχει καλῶ;) Θεοφ. Ν. Τε. (εις το 2ον φυλλάδιον σου άνεωδῆθ το περὶν ψευδώνυμο; τι να γίνη; οόποζημωθῆ; τώρα που έτελείωσθ ο αποκλεισμός;) Παροῦδα των Ηρώων (έδωσα τὸ βραβείον στον αδελφόν σου; περιμένο την φωτογραφίαν σου;) Παροῦδι Διαβολάκι (δχι, δεν έλαβα δικό σου;) Τρολλή Ψυχήν (πέρασε ή τριγυριστῆ;) Ανοικτόκαρ-

